

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/902/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206192
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6812206192.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, spol. s r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu zo dňa 27. 09. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Revúca číslo konania 6C/169/2012-62 zo dňa 05. 09. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu o zaplatenie majetkovej škody vo výške 1.651,04 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330,21 Eur zamietol v celom rozsahu. Žalobca sa domáhal voči žalovanej nároku na náhradu majetkovej škody spôsobenej nesprávnym, respektíve nezákonným úradným postupom súdu v konkrétnej exekučnej veci vedenej pod sp. zn. Ex 8502/2011 a primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s pripojeným exekučným spisom sp. zn. 6Er/524/2011 a v odôvodnení rozsudku konštatoval, že v konkrétnej exekučnej veci bola dňa 05. 08. 2011 Okresného súdu Revúca doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie. Uznesením zo dňa 23. 09. 2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, lebo po preskúmaní exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku dospel k záveru, že dojednaná rozhodcovská doložka v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Následne súd exekúciu po právoplatnosti tohto uznesenia zastavil. Súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že v ustanovení § 43 ods. 2 Exekučného poriadku je lehota 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia exekútora, avšak na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti zákonom stanovená lehota nie je, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a to najmä s ohľadom na nutnosť poskytnutia zvýšenej ochrany spotrebiteľom v spotrebiteľských vzťahoch z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v spotrebiteľských zmluvách. Záväzok súdu poskytnúť spotrebiteľovi zvýšenú ochranu, a to aj v štádiu vedenie exekúcie, vyplýva jednak z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky voči Európskej únii, ako aj z ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Následne súd konštatoval, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla vzhľadom na tú skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenia exekúcie

(vyžadujúca osobitnú právnu úvahu), nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Pokiaľ žalobca tvrdí, že súd nelegálne postupoval, keď skúmal predložený exekučný titul a to rozhodcovský rozsudok, súd poukázal v tejto súvislosti na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 60/2011-13 zo dňa 03. 03. 2011 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 01. 2012, sp. zn. 6Cdo/143/2011 a sp. zn. 6Cdo/1/2012 zo dňa 21. 03. 2012. Súd mal na základe uvedených skutočností za to, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu (§ 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci), teda neboli splnené základné zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu v zmysle tohto zákona a tým ani splnenie predpokladov pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z.. Súd žalobu ako právne neopodstatnenú v celom rozsahu zamietol. Následne súd rozhodol o trovách konania a vyslovil, že s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. žalovanej náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko žalovaná bola v konaní úspešná, avšak trovy konania si neuplatnila a súd tak má za to, že žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli. V závere odôvodnenia rozsudku súd pre úplnosť poznamenal, že pokiaľ žalobca žiadal najprv vo veci rozhodnúť takzvaným medzitimným rozsudkom (§ 152 ods. 2 O. s. p.), pre takýto postup súdu neboli splnené predpoklady, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia pokiaľ súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O. s. p., môže vydať medzitimný rozsudok aj bez návrhu účastníka konania.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., nakoľko sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Namietal, že riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Podotkol tiež, že okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno zákonného sudcu považovať za nestranného. V ďalšom texte odvolania žalobca poukázal na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov a taktiež na konkrétne judikáty Ústavného súdu Slovenskej republiky, podporujúce jeho námietku o nedostatku nestrannosti zákonného sudcu. Žalobca v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu ďalej uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Uviedol, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Keďže žalobca, ako strana konania, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho konania bola podľa argumentov žalobcu porušená vo viacerých smeroch. Žalobca v odvolaní taktiež uvádza, že pokiaľ sa žalovaný nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu podaného odvolania a aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol, pričom vzhľadom na presvedčivosť a správnosť argumentácie obsiahnutej v

odôvodnení rozsudku nepovažuje za potrebné nad rámec dôvodov vyslovených prvostupňovým súdom uviesť žiadne ďalšie argumenty.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne argumentačne presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku s preskúmaním právneho základu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych dôvodov odvolania žalobcu, navyše konštatuje, že predmetné odvolanie zjavne nereaguje výlučne len na konkrétny rozsudok, voči ktorému smeruje, nakoľko odvolateľ v odvolaní konštatuje viaceré úvahy súdu, ktoré v konkrétnom odôvodnení napadnutého rozsudku v danej veci vôbec obsiahnuté nie sú.

Odvolací súd len pre zdôraznenie správnosti právnej úvahy okresného súdu poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Od 01. 06. 2010 platí, že táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c a d. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca stanovuje lehotu na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie. V prípade, že nie sú splnené podmienky pre vydanie poverenia, zákon nestanovuje súdu lehotu, v ktorej rozhodne o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Konštantná judikatúra Najvyššieho súdu a Ústavného súdu SR za subjektívne prieťahy v konaní považuje lehotu presahujúcu 6 mesiacov. V konkrétnej exekučnej veci bolo po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (dňa 05. 08. 2011) uznesením exekučného súdu dňa 23. 09. 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá pre nesplnenie zákonných predpokladov pre jej vydanie a bolo preto rozhodnuté v lehote nepresahujúcej 6 mesiacov. Odvolací súd ešte poznamenáva, so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00), že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty (ak by aj bolo v konkrétnej veci preukázané) nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd, keď s akcentom na nutnosť rešpektovať záväzky Slovenskej republiky voči Európskej únii poskytovať spotrebiteľovi zvýšenú ochranu v spotrebiteľských vzťahoch, (pričom potreba skúmania rozhodcovského rozsudku z hľadiska obsiahnutia neprijateľných zmluvných podmienok vyplýva aj z vnútroštátnej právnej úpravy), v rozsudku konštatoval, že posúdenie zákonnosti vedenia exekúcie vyžaduje osobitnú právnu úvahu. Preto v konkrétnej veci dĺžka exekučného konania nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 - 4 a § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a neosvedčil právny základ a dôvodnosť uplatneného nároku a to tak ohľadom nároku na náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy.

Rovnako nezodpovedajú obsahu spisu a konkrétnym procesným situáciám v danej veci ani argumenty obsiahnuté v odvolaní, spochybňujúce procesný postup súdu, v dôsledku ktorého malo byť údajne žalobcovi odňaté právo konať pred súdom. Žalobca v odvolaní tvrdí, že napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd v rozpore so zákonom konal podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti žalobcu. Súd podľa tvrdenia žalobcu ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd nariadil termín pojednávania na deň 05. 09. 2013 o 13.00 hod., pričom predvolanie naň bolo riadne doručené obom účastníkom konania (právny zástupca žalobcu predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 19. 08. 2013). Svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním datovaným a súdu aj faxom doručeným dňa 03. 09. 2013 žalovaným, pričom nežiadal odročiť pojednávanie z dôvodu svojej neprítomnosti. Žalobca adresoval súdu

procesné podanie - Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu datované dňa 30. 08. 2013, v ktorom súčasne žiadal prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu. V obsahu zápisnice o pojednávaní je zachytené, že súd vyhlásil uznesenie, ktorým žiadosti o zrušenie narodeného pojednávania nevyhoveli a rozhodol uznesením aj o zamietnutí návrhu žalobcu o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, pričom v písomne vyhotovenom uznesení č. k. 6C/169/2012-60 zo dňa 05. 09. 2013 súd podrobnejšie uviedol dôvody, pre ktoré nevyhoveli návrhu na prerušenie pojednávania a v nadväznosti na to nevyhoveli ani návrhu na zrušenie pojednávania, ktoré považoval za nedôvodné. Boli splnené všetky zákonné predpoklady pre postup súdu v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O. s. p. Odňatím možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci, postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred súdom konať a v konaní uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Súd preto nepostupoval svojoľne, procesný postup súdu v súlade s ustanoveniami procesnej normy nemožno považovať za odopretie ústavného práva účastníkovi konania na spravodlivý súdny proces a popretie ústavou garantovaného práva každého na verejnú prerokovanie vecí pred všeobecným nezávislým súdom.

Rovnako je nedôvodný argument, že súd nepoučil účastníkov v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. pred tým, ako vo veci meritórne rozhodol. Poučenie súdu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. (okrem ďalších procesných poučení v zmysle Občianskeho súdneho poriadku) bolo obsiahnuté v osobitnom poučení pre účastníka konania, ktoré bolo zaslané právnomu zástupcovi žalobcu dňa 18. 04. 2013 (č. l. 16 spisu v nadväznosti na úpravu obsiahnutú v spodnej časti zažurnalizovaného poučenia pre účastníka konania na č. l. 16 spisu).

Rovnako nezodpovedá obsahu spisu argument žalobcu, že súd mal vyvodiť adekvátne procesné následky zo skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., a preto mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. Tento argument žalobcu je zmaťochý, nakoľko po tom, čo súd doručil žalovanej návrh spolu s prílohami, žalovaná zaslala súdu rozsiahle procesné stanovisko k žalobe a k uplatnenému nároku (č. l. 20-32 spisu).

Rovnako sú už v danom štádiu konania neopodstatnené úvahy žalobcu o nedostatku nestrannosti a nezaujatosti zákonného sudcu, a to s poukazom na právoplatné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 5NcC/186/2012-9 zo dňa 16. 10. 2012, ktorého obsah je žalobca povinný rešpektovať.

Odvolací súd potom na základe uvedeného, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a s poukazom na dôvody a právne úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu rozsudok podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O. s. p. a žalovanej, ako v odvolacom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov druhostupňového konania nepriznal, nakoľko táto účastníčka si trovy odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 O. s. p. nevyčísliť ani ich nežiadala priznať a odvolací súd tak má za to, že si trovy odvolacieho konania neuplatňuje.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.